

de Claudiu Târziu (13 septembrie 2021)

O veste care mi-a secat cuvintele și mi-a umplut inima de amărăciune: Răzvan Codrescu nu mai este printre noi!

În ajun de Ziua Crucii, Domnul a îngăduit să-și lase crucea astei vieți și să se mute la cea veșnică.

Am pierdut un mare creștin și un mare patriot. Am pierdut un cărturar imens și un neobosit mărturisitor al eroilor, martirilor și sfinților din rezistența anticomunistă. Am pierdut pe unul dintre cei mai importanți teoreticieni ai Dreptei de la noi și un proeminent teolog. Am pierdut un poet sensibil și profund. Am pierdut o călăuză pe calea națională și un prieten de drum lung.

Ne rămân cărțile lui, din care să căutăm a învăța mereu, și, pentru cei care l-am cunoscut bine, amintirile frumoase cu el.

Dumnezeu să-l numere cu dreptii Lui!

* * *

De-a lungul timpului, i-am luat mai multe interviuri pentru diferite publicații. Vă recomand două, pentru a înțelege ce personalitate uriașă am pierdut azi.

Primul interviu este disponibil [aici](#) .

Al doilea interviu, [aici](#) .

De asemenea, reiau aici un fragment dintr-un text pe care l-am scris despre Răzvan Codrescu (pe numele său din acte Adolf-Marian Vasile, n. 7 Mai 1959) când a împlini 55 de ani. E cea mai bună prezentare pe care i-o pot face pentru cei care nu l-ați cunoscut, nu l-ați ascultat în numeroasele lui conferințe, nu l-ați văzut în emisiunile tv și nu l-ați citit.

* * *

”...Răzvan Codrescu este un pedagog, atît ca formație profesională, cît și în fibra sa intimă. Împărtășește din știința și din experiențele sale cu generozitate, tact și stil, pentru a le oferi altora capete de orientare și îmbunătățire. A făcut-o de la catedră, o face ca eseist, traducător, jurnalist, scriitor și editor. Și se slujește de un dar special: oratoria sa e le fel de bună ca scriitura lui.

Este unul dintre oamenii al căror discurs liber, odată transcris, devine un text impecabil, de publicat în gazetă sau în carte. Când abordează o problemă, oricât de dificilă, dl Răzvan Codrescu dovedește o bună cunoaștere a domeniului, o mare limpezime a ideilor, un ireproșabil traseu logic, un discernământ fin și un curaj rar la intelectualitatea noastră de astăzi.

Am visat la prietenia cu dl Răzvan Codrescu înainte cu câțiva ani de a-l cunoaște față către față. M-a cucerit scrisul său din revista sibiană „Puncte Cardinale” – o veritabilă școală a Dreptei creștine postdecembriste, pe care a condus-o alături de regretatul Gabriel Constantinescu timp de două decenii. Intuiam că întâlnirea cu un astfel de om poate fi una formatoare, ziditoare, care îți poate da un nou sens al vieții. Și nu m-am înșelat. Din anul 1999, de când ne-am văzut prima dată, am legat o prietenie nedezmințită pînă azi, care pe mine unul m-a îmbogățit enorm.

Trecut la rîndu-i prin „școala” foștilor deținuți politic, încă de pe vremea adolescenței – când a avut privilegiul de a-i cunoaște pe dl Marcel Petrișor, dl Demostene Andronescu, Pr. Gheorghe Calciu, Aurel State, Simion Ghinea, Petre Țuțea și atîtea alte mari conștiințe românești mărturisitoare și jertfitoare –, dl Răzvan Codrescu a dovedit, în ultimul sfert de veac, o excelentă așezare a discursului său pe temeiurile național-creștine, o consecvență ideatică și principială fără fisură, o dăruire exemplară pentru lămurirea, în sens etimologic, a lumii românești. Fidel vechilor idealuri ale Dreptei creștine, a încercat să contribuie la nașterea, coagularea și afirmarea unei noi elite conservatoare, a unei lamure capabilă să întoarcă întreg poporul pe făgașul unei vieți cu și pentru Dumnezeu. Vrînd, deci, să facă binele și fiind plin de talent și hărnicie, s-a trezit în prima linie, nu din orgoliu sau mînat de interese impure. Calitățile sale l-au propulsat nu doar la conducerea unor publicații și edituri, sau în postura de principal teoretician al Dreptei creștine, ci și la vîrfurile cîtorva inițiative de resurrecție a Dreptei culturale și de articulare a Dreptei politice de la noi (fără să fie membru al vreunui partid), unele cu un oarecare succes, altele eșuate după un start promițător. Chiar și așa, ar fi lăsat bucuros locul altora, spre a se dedica proiectelor literare proprii, dacă ar fi putut să-și refuze prietenii.

Un om cu asemenea însușiri și cu un astfel de parcurs biografic are, inevitabil, inamicii și detractorii săi. S-au găsit să-l conteste, să-l înfrunte și să-l înjure nu numai adversarii ideologici ireductibili, ci și unii dintre aceia care au crescut cu cărțile sale și cărora le-a întins o mîină de ajutor.

Destui dintre cei care îi împărtășeau ideile, dar se temeau să le susțină, ca să nu-și piardă funcțiile sau sinecurile, ori să nu-și compromită viitorul (academic, scriitoricesc, politic), pe

scurt, să nu-și „ardă imaginea”, au început să-l ocolească după ce a fost etichetat ca „legionar” și „extremist” sau după ce li se atras atenția că e o vecinătate primejdioasă. S-a ajuns pînă într-acolo încît nu i-au fost recunoscute nici meritele culturale lipsite de orice conotație politică, așa cum bunăoară este traducerea Infernului lui Dante.

Răzvan Codrescu și-a asumat condiția de marginalizat de către establishment cu o noblețe asemănătoare celei a Don Quijoților moderni care au înfundat pușcăriile comuniste, făcînd proba congruenței dintre vorbă și faptă. Și nu e puțin lucru într-o lume în care a spune ce gîndești și a face ce spui nu mai reprezintă o dovadă a tăriei de caracter, ci mai degrabă una de inadecvare sinucigașă.”